

Beste allemaal,

Op weg naar vrede in Syrië?

Het is nu een jaar geleden dat we, geraakt door wat zich afspeelde in Syrië, besloten hulp te organiseren in de regio Aleppo. Destijds vluchtte tenminste de helft van de inwoners van deze miljoenenstad naar de noordelijker gelegen dorpen of naar Turkije vanwege de zware, dagelijkse bombardementen op de stad. Zij verwachtten na een paar weken, hooguit 2 maanden wel weer terug naar huis te kunnen. Wij schreven: "op weg naar vrede" in Syrië.

Zij, de vluchtelingen, zijn nog steeds niet thuis! En wij, wij voelen de vrede verder weg dan ooit. Syrië is sindsdien 50.000 doden en 4 miljoen vluchtelingen en vele, vele gehandicapte en getraumatiseerde kinderen verder. Het land ligt in puin. Van een gemiddeld maandsalaris kon een familie redelijk rondkomen, nu koop je daar 2 kilo tomaten voor. Baby's worden al lang niet meer ingeschreven bij de Burgerlijke Stand - al die baby's, geboren in de laatste 2,5 jaar bestaan juridisch gewoon niet. En wie stierf, leeft nog steeds in de registers.

Wat werd gedaan met uw hulp?

Het is moeilijk voor ons de moed er in te houden nu het in Syrië alleen maar bergaf lijkt te gaan. Maar hoe is dat voor de mensen daar? Overleven is het credo van iedere dag. En toch hebben we een verschil gemaakt met wat we konden doen met uw hulp!

Er was geen honger afgelopen winter, er kon voor de allerarmsten met uw bijdrage voedselhulp georganiseerd worden in zo'n 40 dorpen, wie geen winterkleding kon kopen kreeg een jas of trui uit Nederland, een deken of schoenen, wie dat nodig had werd met uw bijdrage naar een ziekenhuis gebracht ondanks de torenhoge benzineprijs, en brandstof kon gekocht worden om drinkwater op te pompen. En niet te vergeten de medische hulpmiddelen die we konden brengen en die met open armen werden ontvangen. Zie de eerdere nieuwsbrieven op <http://www.humanitairehulpsyrie.nl/> Iedere tube brandzalf maakt op dit moment het verschil: voor de ernstige brandwonden die ontstaan door ontplofende, zelfgemaakte petroleumstelletjes waar op gekookt moet worden met onbetrouwbare brandstof bij gebrek aan elektriciteit en butagas.

Hoe verder?

En nu....? De mensen zijn uitgeput van alle ontberingen. Ze hebben een hete zomer achter de rug; de temperatuur liep vaak op tot boven de 40 graden C. Er was en is nauwelijks elektriciteit. Wie zich een generator kan permitteren laat die hooguit 2 uur per dag draaien vanwege de hoge brandstofkosten, alleen om het nodige drinkwater voor de eigen familie en de naaste burens op te pompen uit een inmiddels zelf geslagen waterput. Geen koelkast, laat staan airconditioning. Toch niet weer een winter in erbarmelijke omstandigheden? De mensen zijn sterk vermagerd; de hulp die de mensen bereikt is altijd te weinig. Zie ook de informatie van Save The Children op <http://www.savethechildren.nl/nieuwsbericht> over het gevaar van ondervoeding.

Iedereen wil eindelijk naar huis, wil opbouwen. Toen mijn schoonvader hoorde over de mogelijke Amerikaanse aanval was zijn eerste reactie: "Gelukkig, hopelijk kan ik aan het eind van deze maand terug naar de stad." Dat zal zeker een andere maand worden dan die waarop hij doelde.

Het dagelijkse leven is overleven: vrouwen werken op het land, oogsten groenten voor \$ 1,- per dag. De geogste groente wordt verkocht op de markt in een stad 60 km verderop. Door de hoge brandstofprijs voor het vervoer is die verkoop nauwelijks rendabel voor de grondeigenaar. Maar ja, iedereen verdient zo toch nog een klein beetje en alle beetjes tellen vandaag. De mannen trekken over min of meer veilige smokkelroutes naar Turkije op zoek naar werk, ongeacht wat voor werk en voor welke prijs, ze slapen in een park of met 10 man in een kleine kamer om zo weinig mogelijk geld uit te geven. Hebben ze na een week of 2 zo'n € 150,- bij elkaar gewerkt, dan gaan ze terug over het smokkelpad om het geld naar de familie te brengen. En dan na een paar dagen rust weer terug naar Turkije voor een nieuwe poging.

Onder die mannen bevinden zich ook de leraren van de scholen in de regio. Ook voor hun familie moet er "brood op de plank" komen en dus werken ze niet op de scholen.

Wat is op dit moment hard nodig?

De meeste kinderen gaan al twee jaar niet naar school. Om de scholen weer te openen moeten een aantal problemen opgelost worden:

1. De meeste scholen worden bewoond door vluchtelingen – deze families moeten elders ondergebracht worden.
2. De klaslokalen moeten, met de wintermaanden in aantocht, verwarmd worden.
3. Om leraren aan te trekken moet er salaris beschikbaar zijn voor hen zodat zij niet naar Turkije trekken. In "onze" regio zouden 10 scholen (bedoeld voor de kinderen van een 15-tal dorpen) geopend kunnen worden als daar voldoende middelen voor zijn. Een school in een dorp heeft een bovenbouw waarvoor de oudere kinderen 's-ochtends naar school komen, en een onderbouw waarvoor de jongere kinderen 's-middags komen. De meeste scholen kennen gemiddeld 6 klassen van tenminste 40 kinderen per klas. Voor € 1.000,- kan een school starten en een eerste semester draaien. Dat zijn de minimale kosten voor herhuisvestingskosten van de vluchtelingen, salaris voor de leraren en verwarming van de lokalen. Boeken en andere materialen zijn voorlopig beschikbaar.

Vraag

Wil jouw school of ken jij een school in jouw omgeving, die een school in Syrië voor een semester of misschien wel 2 semesters wil "adopterem"? Voor € 1.000,- resp. € 2.000,- ? Of misschien de verwarming van de lokalen van een school voor de komende winter, voor € 250,-? Misschien is er een ludieke actie te bedenken om dat geld bijeen te brengen? Ik zou voor een foto van de Syrische school en de leerlingen daar kunnen zorgen.

Naast het scholenproject blijft dringend geld nodig voor aanvullende hulp voor de eerste levensbehoeften, voor financiële hulp bij het opzetten van het zo noodzakelijke gezondheidscentrum en voor restauratie van de nauwelijks nog begaanbare ontsluitingsweg naar de regio.

Het is deze week "Vredesweek". Een week die dit jaar in het teken van Syrië staat.

Laten we blijven hopen en vertrouwen op een spoedig einde van deze verschrikkelijke tragedie. En tot die tijd: vergeet aub de Syrische mannen en vrouwen en kinderen niet.

Iedere bijdrage is welkom, hoe gering ook!

Geef, uw hulp is nodig!

Triodosbank NL33 TRIO 0781 3627 68

Trui Bolscher

Namens de Stichting Humanitaire Hulp Syrie, Enschede

<http://www.humanitairehulpsyrie.nl/>